

Miró Kiss Ida

Este

Kihűlt a vacsora. Fényes poharakba
hiába kitöltve meglangyult a bor.
Odalenn a földben orrát fintorgatja,
Álmában a vakond halált szimatol.

Elképzelt szerelem vattacukra: emlék,
ragacsos ujjakon megszürkült maszat.
Pohár, tányér, ágy mind fölösleges kellék,
penészes mesekönyv, rossz szagú kacat.

Tányéron bűneim: aszott almacsutkák.
Tépett madárpihe szállong odakint.
Kölykeik etetik girhes anyamacskák.
Megszokták az éhet, megszokták a kint.

Elalhatok most már. Nincsen mire várni.
Karmait mereszti a csipkebokor.
Fénykockák zörögnek lenn a fűzes alján,
az utolsó vonat kongva zakatol.